

Иван Вазов

Видях теменужка

Видях в полето теменужка,
самотна и благоуханна.
– О цветенце, на пролет дружка
приветлива и песен ранна,
защо миришеш толкоз сладко?
– Затуй съм цвете, братко.

Попитах славея през мая,
кат пейше нежно: – Що туй вършиш –
тъй чудно си гласеца кършиш? –
А той каза: – И аз не зная,
но радвам ли се ил копнея,
аз трябва да пея.

Попитах и сърце младежко,
Залюбено: – Защо тъй тежко
въздишаш в тая пролет млада?
То отговори: – Ах, небето
тъй наредило е: сърцето
да люби и да страда.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5047>]